

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/165/2025
Identifikačné číslo spisu: 5124209336
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:5124209336.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ L. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX, XXX XX J.M., 2/ F. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX, XXX XX J.M., právne zastúpených: JUDr. Petrom Belicom, advokátom so sídlom M.R. Štefánika 36, 036 01 Martin, proti žalovaným: 1/ K. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, XXX XX J., 2/ M. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, XXX XX J., o žalobe na obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25C/77/2024, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 19. júna 2025 sp. zn. 9Co/81/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcov 1/, 2/ o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. 1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým uznesením podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) zo dňa 22. apríla 2025 č. k. 25C/77/2024-197, ktorým bola odmietnutá žaloba žalobcov o obnovu konania a žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

1.1. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia sa podanou žalobou na obnovu konania domáhali obnovy konania vedeného pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 25C/169/2010, z dôvodov podľa § 397 písm. a) a písm. b) CSP. Žalobcovia mali za to, že sú tu dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní a môžu pre žalobcov privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobcovia poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 8/2013 zo dňa 03.04.2014, pri ktorom upozornili na prekážku veci rozhodnutej („res iudicata“), na rozhodnutie Okresného národného výboru v Čadci, odbor výstavby územného plánovania, č. k. ÚP-2-18-154-82 zo dňa 05.02.1982 a na stavebné povolenie Okresného národného výboru v Čadci, odbor územného plánovania č. k. ÚP/4-18-327-1982-A zo dňa 21.04.1982. Žalobcovia taktiež poukázali v doplnení žaloby na obnovu konania doručenom súdu dňa 24.09.2024 na ďalšie skutočnosti, ktoré majú byť dôvodmi na

obnovu konania a to na skutočnosť, že žalobkyňa 1/ užíva nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu už od výstavby rodinného domu v roku 1982, pričom matka žalobkyne 1/ už počas svojho života uvádzala, že predmetné pozemky budú vo vlastníctve žalobkyne 1/, nakoľko ich užíva dobromyseľne, pokojne a v dobrej viere, o čom sa na pojednávaní dňa 05.04.2018 v pôvodnom konaní sp. zn. 25C/169/2010 vyjadrila svedkyňa Q. K., pričom žalobcovia majú za to, že uvedenú skutočnosť Okresný súd Žilina prehliadol. Žalobcovia následne poukázali na to, že podľa nich je dôvodom na povolenie obnovy konania aj skutočnosť, že rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 25C/169/2010 zo dňa 31.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/34/2021 zo dňa 30.11.2021 nevychádzal v tom čase z aktuálnych parcelných čísel pozemkov. Žalobcovia poukázali na to, že žalobu na obnovu konania podali v lehote troch rokov od právoplatnosti pôvodného rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 25C/169/2010 zo dňa 31.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/34/2021 zo dňa 30.11.2021. Ako ďalšie dôkazy, ktorými sa má preukázať dôvodnosť žaloby na obnovu konania, žalobcovia označili všetky listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise Okresného súdu Žilina sp. zn. 25C/169/2010, v spise Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/34/2021, v spise Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/206/99 a v spise Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23Co/249/03. Vzhľadom na uvedené žalobcovia navrhli povoliť obnovu konania vedeného pod sp. zn. 25C/169/2010 a následne rozhodnúť vo veci tak, že pôvodnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ súd zamietne v celom rozsahu a vyhovie v celom rozsahu vzájomnej žalobe žalobkyne 1/, taktiež žiadali priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Súd prvej inštancie po preskúmaní žaloby na obnovu konania spolu s jej doplnením doručeným súdu dňa 24.09.2024 a následne doplnením doručeným súdu dňa 14.10.2024 mal za to, že žaloba je neúplná, nakoľko žalobcovia napriek dvom výzvam zo strany súdu neuviedli skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba na obnovu konania je podaná včas, a to v súlade s ustanovením § 403 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie nemal preukázané zo strany žalobcov dodržanie subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

1.3. Žalobcovia tvrdili, že žalobu podali včas v rámci trojmesačnej subjektívnej lehoty, nakoľko ju podali v trojmesačnej lehote od zistenia možnej nečinnosti generálneho prokurátora s podaním dovolania generálneho prokurátora (august 2024) voči predmetnému pôvodnému právoplatnému rozhodnutiu a zároveň od konzultácie s právnikom (august 2024). Takéto vymedzenie splnenia včasnosti podania žaloby na obnovu konania zo strany žalobcov 1/ a 2/ v rámci splnenia subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania podľa ustanovenia § 403 ods. 1 CSP považoval súd prvej inštancie za nenáležité a to z dôvodu, že uvedené označenie splnenia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania žalobcami nekorešponduje s dôvodmi a skutočnosťami, ktorými žalobcovia odôvodnili žalobu na obnovu konania.

1.4. Žalobcovia odôvodňovali žalobu na obnovu konania tým, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre žalobcov a taktiež, že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobcovia medzi dôvodmi žaloby poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 8/2013 zo dňa 03.04.2014, na rozhodnutie Okresného národného výboru v Čadci, odbor výstavby územného plánovania, č. k. ÚP-2-18-154-82 zo dňa 05.02.1982 a na stavebné povolenie Okresného národného výboru v Čadci, odbor územného plánovania č. k. ÚP/4-18-327-1982-A zo dňa 21.04.1982, avšak ani pri jednom z vyššie uvedených rozhodnutí neuviedli deň, kedy sa o uvedených rozhodnutiach dozvedeli alebo deň, od kedy dané rozhodnutia mohli uplatniť. Taktiež neuviedli, kedy sa dozvedeli o skutočnostiach ohľadom výpovede svedkyne Q. K., ktorá mala preukázať užívanie sporných nehnuteľností od roku 1982 žalobkyňou 1/, ani neoznačili deň, od kedy uvedenú skutočnosť mohli uplatniť. V neposlednom rade žalobcovia neuviedli, kedy sa dozvedeli o dôvode na obnovu konania spočívajúcu v tom, že rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 25C/169/2010 zo dňa 31.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/34/2021 zo dňa 30.11.2021 nevychádzal v tom čase z aktuálnych parcelných čísel pozemkov, ani vo svojich podaniach neuviedli deň, od kedy mohli predmetný dôvod na obnovu konania uplatniť.

1.5 Súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba na obnovu konania musí obsahovať všetky náležitosti, ktoré vyžaduje CSP v ustanovení § 406, t. j. popri všeobecných náležitostiach podania sa v žalobe na obnovu konania uvedie označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, v akom rozsahu sa napáda, dôvody obnovy konania, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukázať, ako aj to, čoho sa domáha ten, kto obnovu konania navrhuje. Pokiaľ nie sú v žalobe na obnovu konania uvedené všetky zákonné náležitosti, súd nemôže posúdiť dôvodnosť obnovy konania.

1.6. Žalobcovia boli riadne poučení v uznesení Okresného súdu Žilina č. k. 25C/77/2024 - 24 zo dňa 03.09.2024 o tom, že ak žaloba na obnovu konania nebude obsahovať všetky zákonné náležitosti v zmysle ustanovenia § 406 CSP, súd podanie žalobcov 1/ a 2/ odmietne. Žalobcovia napriek tomuto poučeniu nedoplnili žalobu o riadne uvedenie skutočností, ktoré by svedčili o tom, že žaloba na obnovu konania je podaná včas v rámci plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie takejto žaloby, čím bola žaloba neúplná v zmysle § 129 CSP.

1.7. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu žalobcov na obnovu konania odmietol podľa ustanovenia § 413 ods. 1 písm. d) CSP v spojení s ustanovením § 129 CSP, nakoľko išlo o také vady žaloby, pre ktoré nebolo možné v konaní ďalej pokračovať a posúdiť dôvodnosť obnovy konania. O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu úspešným žalovaným nepriznal, nakoľko im v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 19. júna 2025 sp. zn. 9Co/81/2025, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

2.1. Preskúmaním napadnutého uznesenia, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania odvolatelia - žalobcovia, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v rozhodnutí v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po zohľadnení obsahu spisu (podaní žalobcov) v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nebolo potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP).

2.2. Odvolací súd poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého uznesenia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ išlo o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenal, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj CSP, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemohol dať za pravdu odvolateľom, ktorí v odvolaní neuviedli také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

2.3. Odvolací súd konštatoval, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalobcov) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladala odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobcami uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP nebol daný.

2.4. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenal, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli preukázané predloženými listinami. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôraznil, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalobcami uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nebol daný.

2.5. Odvolací súd ďalej konštatoval, že preskúmaním veci nezistil taký procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý by mohol viesť k zrušeniu napadnutého uznesenia. Odvolací súd mal za to, že boli splnené procesné podmienky na vydanie rozhodnutia a konanie nemá inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia neuviedli skutočnosti rozhodné pre posúdenie včasnosti žaloby na obnovu konania. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobcovia neuviedli ani na výzvu súdu skutočnosti, ktoré by umožnili posúdiť včasnosť podanej žaloby s ohľadom na plynutie subjektívnej lehoty, a preto správne žalobu odmietol. Odvolací súd bol v súlade s názorom súdu prvej inštancie toho názoru, že pri podaní žaloby na obnovu konania je nevyhnutnou náležitosťou presne uviesť, kedy sa o dôvodoch dozvedeli. Ak žalobcovia v odvolaní namietali, že uvedené skutočnosti uviedli tým, že konštatovali včasnosť podanej žaloby na podklade vedomosti, že nebolo podané mimoriadne dovolanie v auguste 2024, a teda sú v objektívnej trojročnej lehote, tak uvedená námietka, resp. tvrdenie nebolo dostatočné a neodstraňovalo vadu žaloby. Skutočnosť, že nebolo podané dovolanie nebola rozhodujúca pre posúdenie včasnosti žaloby. Pre posúdenie včasnosti bolo podstatné, od akého momentu vedeli žalobcovia o skutočnosti zakladajúcej dôvod obnovy konania. Ak tento moment v žalobe neuviedli a neuviedli ho ani na výzvu súdu (v tomto prípade na uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 25C/77/2024-24 zo dňa 03.09.2024), tak v tom prípade bolo potrebné žalobu ako neúplnú odmietnuť tak, ako sa to stalo v tomto prípade. Ak žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie nereagoval na nimi predložené skutočnosti a dôkazy, prípadne že nedostatočne rozhodnutie odôvodnil, tak uvedené námietky neboli dôvodné. Súd prvej inštancie riadne preskúmal podanú žalobu aj doplnujúce podania a dospel k správny skutkovému záveru, že ani jedno podanie žaloby neobsahovalo uvedenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie včasnosti podanej žaloby na obnovu konania. Následne jasne, stručne a výstižne uviedol, prečo žalobu odmietol. Rozhodnutie v takomto prípade nemusí byť vedeckou prácou, ale musí jasne, výstižne popísať situáciu, čo sa v tomto prípade aj stalo. Ak žalobcovia poukazovali na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, prípadne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkali potreby riadneho odôvodnenia, tak ako bolo uvedené vyššie, odvolací súd mal za to, že odôvodnenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie bolo dostatočne jasné, výstižné, pričom skutočnosť, že žalobcovia nechceli uviesť rozhodný čas, kedy sa o dôvodoch dozvedeli a snažili sa okolnosti prispôsobiť, nemohla viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Námietky týkajúce sa

nevykonateľnosti, prípadne prekážky veci rozhodnutej sa týkali preskúmania veci samej. K preskúmaniu žaloby vo veci samej s ohľadom na nedostatky žaloby nemohlo dôjsť, nakoľko táto musela byť odmietnutá pre jej nedostatky, tak ako to správne urobil súd prvej inštancie. Odvolací súd dodal, že sa nestotožňuje s názorom žalobcov, podľa ktorého súdy neprihliadajú na uplynutie subjektívnej lehoty. Takáto rozhodovacia činnosť odvolaciemu súdu nebola známa, pričom by popierala zmysel zákonného ustanovenia § 403 ods. 1 CSP.

2.6. Odvolací súd záverom dodal, že je mu zrejmé, prečo žalobcovia nechceli uviesť dátum začatia plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Z obsahu predloženého spisu (z podania podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo dňa 25.01.2022, ako aj z rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/8/2013) totiž vyplývalo, že žalobcovia vedeli o dôvodoch na podanie žaloby na obnovu konania najneskôr 25.01.2022, a teda subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania im uplynula už 26.04.2022. Z podnetu jasne vyplývalo, že vedeli tak o nesprávnom číslovaní pozemkov, ako aj o prekážke rozhodnutej veci, keď poukazovali na predchádzajúce konanie sp. zn. 8C/206/99 a sp. zn. 23/Co/249/2003. O rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/8/2013 žalobcovia vedeli od jeho doručenia, nakoľko žalobkyňa bola účastníčkou tohto konania. Rovnako tak o predchádzajúcich správnych (súdnych) rozhodnutiach vedela titulom účastníctva. S ohľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že ak by aj žalobcovia riadne uviedli skutočnosti týkajúce sa plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, tak táto by bola v súlade s § 413 ods. 1 písm. a) CSP odmietnutá ako podaná oneskorene a výsledok konania by bol rovnaký.

2.7. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu žalobcovia 1/, 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) podali dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovali ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. V súvislosti s vytykanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP namietali nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Vo všeobecnosti v dovolaní poukazovali na to, že skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a na ktoré žalobcovia v konaní dlhodobo upozorňovali, súd prvej inštancie ani odvolací súd vo svojich rozhodnutiach nesprávne vyhodnotili, nedostatočne konkrétne neodôvodnili, neuviedli, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili, prečo nevykonali i ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdili. Žalobcovia majú za to, že zistenie odvolacieho súdu, že údajne neuviedli začatie plynutia subjektívnej aj objektívnej lehoty pre posúdenie včasnosti žaloby, nie je pravdivé, lebo žalobcovia jednoznačne v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní tieto uviedli. Z dôkazov založených v spise je zrejmé, že žalobcovia včas podali podnet dňa 25.01.2022 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, kde následný pomaly postup prokuratúry nezavinili ani nemohli ovplyvniť. Následne v auguste 2024 sa dozvedeli o možnosti podať ešte žalobu na obnovu konania, ktorá bola v subjektívnej lehote troch mesiacov aj podaná na súd (27.08.2025). Z týchto dôvodov bola dodržaná zákonná lehota na podanie takejto žaloby. V ďalšom tvrdili, že kvalifikovane ozrejmili skutočnosti preukazujúce dôvodnosť podanej žaloby a meritórneho konania o nej s následnou potrebou meritórneho rozhodnutia po meritórneho prejednaní veci. Žalobu opierali o skutočnosť že v pôvodnom konaní nebol použitý dôkaz, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 8/2013, zo záverov ktorého vyplývala povinnosť (aj) Okresnému súdu Žilina, že o tej istej veci nie je možné dvakrát konať a rozhodnúť, lebo právny stav sa na LV č. 421 vôbec nezmenil, u pozemkov s parcelným číslom č. XXXX o výmere 206 m², orná pôda a parcelným číslom č. XXXX o výmere 132 m², orná pôda došlo iba k zmene vlastníkov od roku 2007. Teda reálny právny stav pozemkov na LV č. XXX je dodnes ten istý nezmenený. Ďalším dôkazom bolo rozhodnutie Okresného národného výboru v Čadci, odbor výstavby územného plánovania č. ÚP - 2-18-154-82 zo dňa 05.02.1982 vo veci umiestnenia stavby rodinného domu a určenie prístupovej cesty k domu č. p. XXXX v obci J., na nehnuteľnosti pozemku katastrálneho územia J., pozemok s parcelným číslom č. XXXX o výmere 206 m², orná pôda a pozemok s parcelným číslom č. XXXX Q. výmere 132 m², orná pôda (pôvodné čísla týchto pozemkov boli evidované EN XXXX/X, XXXX). Ďalším dôkazom je vydané stavebné povolenie k výstavbe novostavby rodinného domu a oplotenie vydané Okresným národným výborom, odborom

územného plánovania v Čadci pod č. ÚP/4-18-327-1982-A zo dňa 21.04.1982. Žalobcovia teda v lehote určenej súdom prvej inštancie odstránili vady podanej žaloby, nakoľko označili rozhodnutia, proti ktorému žaloba smeruje, a to rozsudok Okresného súdu Žilina z 31.10.2019 sp. zn. 25C 169/2010-452 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30.11.2021 sp. zn. 8Co 34/2021-580, označili rozsah napadnutia predmetného rozhodnutia, a popísali aj dôvody obnovy konania. Za tieto považovali skutočnosť, že napadnutým rozhodnutím súd rozhodoval o totožných skutkových a právnych nárokoch, o ktorých rozhodovali predtým už Okresný súd Čadca z 26.03.2003 sp. zn. 8C 206/299-125 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 27.01.2004 sp. zn. 23Co 249/03 (existencia tzv. prekážky res iudicata), čo je zrejme z porovnania žalovaných petitov, kde predošlým rozsudkom Okresného súdu Čadca v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina boli totožné žalované nároky právnych predchodcov žalobcov zamietnuté. Správnosť a dôvodnosť tejto argumentácie potvrdzovalo aj priložené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 8/2013. Ďalšími dôvodmi obnovy konania bola aj skutočnosť, že žalobkyňa 1/ je oprávnenou a výlučnou vlastníčkou v podiele 1/1 nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v obci J., zapísanej na LV č. XXX, a to pozemku parcela č. XXXX o výmere 206 m², orná pôda a pozemku parcela č. XXXX o výmere 132 m², orná pôda. Tieto žalobkyňa 1/ nadobudla právnym titulom vydržania s tým, že pozemky užívala ako prístupovú cestu už počas výstavby rodinného domu v roku 1982. Aj jej matka ešte počas života výslovne uvádzala, že tieto pozemky sú, respektíve budú jej, lebo ich užívala nepretržite, dobromyseľne, pokojne a nerušene v dobrej viere. Takto sa vyjadrila na pojednávaní aj svedkyňa Q. K. v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25C 169/2010. Rozsudok Okresného súdu Žilina z 31.10.2019 sp. zn. 25C 169/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina z 30.11.2021 sp. zn. 8Co 34/2021 navyše nevychádzali v tom čase z aktuálnych parcelných čísel pozemkov. Ku skutočnosti, ktoré mali svedčiť o tom, že žaloba na obnovu konania bola podaná včas, žalobcovia uviedli, že žalobu podali dňa 27.08.2024 v súlade s § 403 ods. 2 CSP, a teda do troch rokov od právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Pokiaľ išlo o dôkazy, ktorými sa mala dôvodnosť žaloby preukázať, uviedli, že sú nimi všetky listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise sp. zn. 25C 169/2010 a všetky listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise sp. zn. 8C 206/99. Žalobcovia rovnako v žalobe označili aj žalobný petit. Žalobcovia teda podali žalobu včas, v lehote troch rokov od právoplatnosti pôvodného rozhodnutia, pričom výkladom ustanovenia § 403 CSP je zrejme, že subjektívna lehota na podanie žaloby musí byť dodržaná v rámci objektívnej trojročnej lehote od právoplatnosti rozhodnutia, ktorá dodnes (11.10.2024), ani do podania žaloby 27.08.2024 stále neuplynula. Uviedli, že zákonodarca viaže moment subjektívnej lehote na moment, keď sa žalobca mohol dozvedieť o dôvode obnovy konania alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Podľa vedomostí žalobcov aplikačná prax súdov za včasné podanie žaloby na obnovu konania považuje podanie v trojročnej objektívnej lehote bez ohľadu na to, či už do uplynutia trojročnej objektívnej lehote uplynula trojmesačná subjektívna lehota. Žalobcovia poukazovali na to, že hneď po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia Okresného súdu Žilina z 31.10.2019 sp. zn. 25C 169/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30.11.2021 sp. zn. 8Co 34/2021 podali podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania, ktorého vybavenie viackrát urgovali. Keďže zo strany generálneho prokurátora absentovala akákoľvek odpoveď, v auguste 2024 dospeli (po konzultácii s právnikom) k poznaniu o možnom nepodaní dovolania zo strany generálneho prokurátora. Preto sa dňa 27.08.2024 rozhodli podať žalobu na obnovu konania. Žaloba na obnovu konania bola teda podaná včas, teda od zistenia o možnej nečinnosti generálneho prokurátora s podaním dovolania. Z dôkazov založených v súdnom spise vyplýva, že žalobcovia podali podnet na Generálnu prokuratúru dňa 25.01.2022, kde následný pomalý postup Generálnej prokuratúry žalobcovia nezavinili ani nemohli ovplyvniť. Následne až v auguste 2024 sa dozvedeli o možnosti podať ešte žalobu na obnovu konania. Záverom poukazovali aj na to, že vo výroku I. rozsudku Okresného súdu Žilina z 31.10.2019 sp. zn. 25C 169/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30.11.2021 sp. zn. 8Co 34/2021 bola žalobkyňu uložená nevykonateľná povinnosť odstrániť kovovú bránu z pozemku parc. č. XXXX/X na č. XXX, nakoľko táto sa nachádza na hranici pozemkov parc. č. XXXX a parc. č. XXXX (a teda nie na parcele č. XXXX/X).

4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľov, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania tých prípadov, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na

spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnomu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, spočívajúcej v nevysporiadaní sa s odvolacou argumentáciou žalobcov (t. j. v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu), dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16. V danej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho uznesenia v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia; konštatoval, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol (§ 387 ods. 2 CSP). Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení

rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števec, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. (Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

16.1. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

16.2. Dovolací súd je toho názoru, že v danom prípade odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

16.3. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalobcovia (napriek dvom výzvam súdu) neuviedli skutočnosti, ktoré by svedčili o včasnosti podanej žaloby, t. j. o včasnosti jej podania v subjektívnej 3 mesačnej lehote (§ 403 ods. 1 CSP). Túto skutočnosť súd prvej inštancie odôvodnil tým, že tvrdenie žalobcov o včasnom podaní žaloby na obnovu konania (v rámci plynutia 3 mesačnej subjektívnej lehoty) podľa nich plynúcej od zistenia novej nečinnosti generálneho prokurátora s podaním dovolania generálneho prokurátora (august 2024) voči predmetnému pôvodnému právoplatnému rozhodnutiu a zároveň od konzultácie s právnikom (august 2024), nemožno považovať za náležité, nakoľko uvedené označenie splnenia subjektívnej lehoty na podanie žaloby nekorešpondovalo s dôvodmi a skutočnosťami, ktorými žalobcovia odôvodňovali túto žalobu. Žalobcovia totiž žalobu na obnovu konania odôvodňovali tým, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, a tieto môžu priviesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre žalobcov a taktiež, že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, a tieto takisto môžu priviesť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ako dôkazy označili uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 8/2013 zo dňa 03.04.2014, rozhodnutie Okresného národného výboru v Čadci, odbor výstavby územného plánovania, č. k. ÚP-2-18-154-82 zo dňa 05.02.1982 a stavebné povolenie Okresného národného výboru v Čadci, odbor územného plánovania č. k. ÚP/4-18-327-1982-A zo dňa 21.04.1982, avšak ani pri jednom z vyššie uvedených rozhodnutí neuviedli deň, kedy sa o uvedených rozhodnutiach dozvedeli alebo deň, od kedy dané rozhodnutia mohli uplatniť. Taktiež neuviedli, kedy sa dozvedeli o skutočnostiach ohľadom výpovede svedkyne Q. K., ktorá mala preukázať užívanie sporných nehnuteľností od roku 1982 žalobkyňou 1/, ani neoznačili deň, od kedy uvedenú skutočnosť mohli uplatniť. V neposlednom rade žalobcovia neuviedli, kedy sa dozvedeli o dôvode na obnovu konania spočívajúcu v tom, že rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 25C/169/2010 zo dňa 31.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/34/2021 zo dňa 30.11.2021 nevychádzal v tom čase z aktuálnych parcelných čísel pozemkov, ani vo svojich podaniach neuviedli deň, od kedy mohli predmetný dôvod na obnovu konania uplatniť.

16.4. Súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 406 CSP uviedol, že popri všeobecných náležitostiach podania sa v žalobe na obnovu konania musia okrem iných uviesť aj skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas. Pokiaľ nie sú v žalobe na obnovu konania uvedené všetky zákonné náležitosti, súd nemôže posúdiť dôvodnosť obnovy konania. Žalobcovia teda boli riadne poučení už v uznesení Okresného súdu Žilina č. k. 25C/77/2024 - 24 zo dňa 03.09.2024 o tom, že ak žaloba na obnovu konania nebude obsahovať všetky zákonné náležitosti v zmysle ustanovenia § 406 CSP, súd podanie žalobcov 1/ a 2/ odmietne. Žalobcovia napriek tomuto poučeniu nedoplnili žalobu o riadne uvedenie skutočností, ktoré by svedčili o tom, že žaloba na obnovu konania je podaná včas v rámci plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie takejto žaloby, čím bola žaloba neúplná v

zmysle § 129 CSP. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcov na obnovu konania odmietol (§ 413 ods. 1 písm. d) CSP v spojení s ustanovením § 129 CSP), nakoľko išlo o také vady žaloby, pre ktoré nebolo možné v konaní ďalej pokračovať a posúdiť dôvodnosť obnovy konania.

17. Odvolací súd sa potom stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia neuviedli (napriek výzve súdu prvej inštancie) skutočnosti rozhodné pre posúdenie včasnosti žaloby na obnovu konania. Odvolací súd bol zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že pri podaní žaloby na obnovu konania je nevyhnutnou náležitosťou presne uviesť, kedy sa o dôvodoch obnovy žalobcovia dozvedeli. Ak žalobcovia namietali, že uvedené skutočnosti uviedli tým, že konštatovali včasnosť podanej žaloby na podklade vedomosti, že nebolo podané mimoriadne dovolanie v auguste 2024, a teda sú v objektívnej trojročnej lehote, tak uvedená námietka, resp. tvrdenie nebolo dostatočné a neodstraňovalo túto vadu žaloby. Skutočnosť, že nebolo podané dovolanie totiž nebola rozhodujúca pre posúdenie včasnosti žaloby. Pre posúdenie včasnosti bolo podstatné, od akého momentu vedeli žalobcovia o skutočnosti zakladajúcej dôvod obnovy konania. Ak tento moment v žalobe neuviedli a neuviedli ho ani na výzvu súdu (v tomto prípade na uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 25C/77/2024-24 zo dňa 03.09.2024), tak v tom prípade bolo potrebné žalobu ako neúplnú odmietnuť. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie riadne preskúmal podanú žalobu aj doplňujúce podania a dospel k správne skutkovému záveru, že ani jedno podanie žaloby neobsahovalo uvedenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie včasnosti podanej žaloby na obnovu konania. Námietky žalobcov týkajúce sa nevykonateľnosti výroku napadnutého rozhodnutia, prípadne prekážky veci rozhodnutej sa týkali už preskúmania veci samej (ku ktorých posudzovaniu môže súd pristúpiť až potom, čo má najskôr preukázané splnenie podmienok na podanie takejto žaloby, predovšetkým včasnosť podania takejto žaloby). K preskúmaniu žaloby vo veci samej (k meritórnemu preskúmaniu) s ohľadom na nedostatky žaloby nemohlo potom dôjsť, nakoľko táto musela byť odmietnutá pre jej nedostatky, tak ako to správne urobil súd prvej inštancie. Odvolací súd navyše dodal, že sa nestotožňuje s názorom žalobcov, podľa ktorého súdy neprihliadajú na uplynutie subjektívnej lehoty. Záverom odvolací súd tiež dodal, že z obsahu predloženého spisu (z podania podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo dňa 25.01.2022, ako aj z rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/8/2013) vyplývalo, že žalobcovia vedeli o dôvodoch na podanie žaloby na obnovu konania najneskôr 25.01.2022, a teda subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania im uplynula už 26.04.2022. Z podnetu totiž jasne vyplývalo, že žalobcovia vedeli tak o nesprávnom číslovaní pozemkov, ako aj o prekážke rozhodnutej veci, keď poukazovali na predchádzajúce konanie sp. zn. 8C/206/99 a sp. zn. 23/Co/249/2003. O rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/8/2013 žalobcovia vedeli od jeho doručenia, nakoľko žalobkyňa bola účastníčkou tohto konania. Rovnako tak o predchádzajúcich správnych (súdnych) rozhodnutiach vedela titulom účasti. S ohľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že ak by aj žalobcovia riadne uviedli skutočnosti týkajúce sa plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, tak táto by bola v súlade s § 413 ods. 1 písm. a) CSP odmietnutá ako podaná oneskorene a výsledok konania by bol rovnaký.

18. Dovolací súd preto dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie napadnutého uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj ich všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu v spojení so súdom prvej inštancie je koherentná a ich rozhodnutia sú konzistentné, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe odvolací súd dospel, je prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

19. V posudzovanej veci odvolací súd teda potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, de facto z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali včasnosť podanej žaloby na obnovu konania v rámci plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty (vo vzťahu k označeným dôvodom navrhovanej obnovy), keďže o týchto dôvodoch obnovy konania mali preukázanú vedomosť už v roku 2022 (už v čase podania podnetu na podanie mimoriadneho dovolania dňa 25.01.2022, žalobcovia vedeli o nesprávnom číslovaní pozemkov, ako aj o

prekážke rozhodnutej veci - sami poukazovali na predchádzajúce konania sp. zn. 8C/206/99 a sp. zn. 23/Co/249/2003, rovnako vedeli o rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/8/2013, ako aj o nimi označených správnych (súdnych) rozhodnutiach, keďže v konaniach v ktorých boli tieto vydané, boli ich samotnými účastníkmi. Inak povedané, žalobcovia nielenže neoznačili skutočnosti rozhodné (relevantné) pre posúdenie včasnosti žaloby na obnovu konania z hľadiska plynutia subjektívnej 3 mesačnej lehoty vo vzťahu k označeným dôvodom obnovy konania (tie, ktoré uvádzali relevantnými neboli), ale z dostupných listinných dôkazov súčasne vyplývala aj oneskorenosť podania žaloby z pohľadu uplynutia tejto (subjektívnej trojmesačnej) lehoty. Súd sa potom nestotožnil s okamihom plynutia subjektívnej lehoty od okamihu označeného samotnými žalobcami (od momentu, kedy si po konzultácii s ich právnikom uvedomili, že ich podnet na podanie mimoriadneho dovolania zrejme nebude úspešný - keďže išlo o skutočnosť, ktorá nemala žiadnu relevanciu vo vzťahu k získaniu vedomosti o samotných dôvodoch obnovy konania) a nestotožnil sa ani s ich názorom, že jej uplynutie v rámci trvajúceho plynutia objektívnej trojročnej lehoty bolo irelevantné (t. j. že súd nemusí prihliadať na uplynutie subjektívnej lehoty ak ešte plynie lehota objektívna - tu platí, že uplynutie ktorejkoľvek z nich spôsobuje oneskorenosť podania žaloby - pozn.). Tieto závery súdov potom dovolací súd považoval nielen za dostatočne odôvodnené, ale aj za správne.

20. Dovolací súd preto uzatvára, že z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií je tak dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Z rozhodnutia odvolacieho súdu jasne vyplýva prečo (z akých dôvodov) súd považoval žalobu žalobcov na obnovu konania za vadnú, a navyš za podanú aj oneskorene (keďže z listinných dôkazov vyplývala skoršia vedomosť žalobcov vo vzťahu k dôvodom obnovy konania, než tá ktorú označovali žalobcovia, t. j. vyplýval z nich skorší začiatok plynutia subjektívnej lehoty na jej podanie). Vo väzbe na uvedené potom postup odvolacieho súdu vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za vadu zmätočnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

21. Dovolací súd dáva žalobcom do pozornosti, že žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý sa podáva proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Samotným jej podaním nedochádza k automatickej obnove pôvodného konania. Súd je povinný najskôr skúmať jej prípustnosť a ak dospeje k záveru, že podmienky prípustnosti splnené sú (§ 397 až § 408 CSP), preskúma jej dôvodnosť, teda či stranou uplatnený dôvod žaloby na obnovu konania je skutočne daný. V prípade, ak súd zistí, že žaloba na obnovu konania je podaná dôvodne, rozhodne rozsudkom, že obnovu konania povoľuje (§ 414 CSP). Následne až po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku sa obnovuje pôvodné konanie a súd vec znova meritórne prejedná (§ 416 CSP). Z uvedeného teda vyplýva, že konanie o žalobe na obnovu konania prebieha v dvoch fázach, a to v prvej fáze (t. j. v konaní o povolenie obnovy konania), v ktorej sa súd zaoberá len otázkou, či obnovu konania povoľí alebo nie (§ 413 a § 414 CSP), a následne v druhej fáze (t. j. v konaní po povolení obnovy konania), ktorá nastáva len vtedy, ak súd obnovu konania skutočne povoľí, a ktorá vo svojej podstate predstavuje pokračovanie v pôvodnom konaní a opätovné prejednanie veci (§ 416 a § 417 CSP).

21.1. V danej veci dôvodom odmietnutia žaloby o obnovu konania bola neúplnosť (vada) žaloby spočívajúca v neuvedení takých skutočností žalobcami, ktoré by svedčili o včasnosti podanej žaloby, t. j. o včasnosti jej podania v subjektívnej 3 mesačnej lehote (§ 403 ods. 1 CSP), hoci išlo o povinnú náležitosť žaloby podľa § 406 CSP, ktorý nedostatok žalobcovia neodstránili napriek výzve súdu a ktorá bránila súdu v konaní pokračovať a preto bolo povinnosťou súdu takúto žalobu odmietnuť (§ 413 ods. 1 písm. d) CSP). Nižšie súdy, t. j. i súd odvolací v napadnutom uznesení, sa zaoberali otázkou, či obnovu konania povoľia alebo nie (t. j. rozhodovali v prvej fáze). Namietaný výklad práva a právne posúdenie nároku z pôvodného konania žalobcami v dovolaní bolo preto irelevantné, bez možnosti založiť uplatnený dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP a tým prípustnosť dovolania.

22.2. Pokiaľ ide o lehotu na podanie žaloby o obnovu konania dovolací súd dáva ďalej do pozornosti, že ustanovenie § 403 CSP upravuje subjektívnu a objektívnu lehotu, v ktorej je potrebné podať žalobu na

obnovu konania. Subjektívna lehota je trojmesačná a subjektu oprávnenému na podanie žaloby na obnovu konania plynie odo dňa, keď sa mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, kedy mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie žaloby je trojročná a počíta sa od právoplatnosti rozhodnutia. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania musí byť dodržaná v rámci objektívnej trojročnej lehoty, ktorá plynie od právoplatnosti rozhodnutia. Subjektívna lehota uplynie najneskôr spolu s objektívnou lehotou. Odpustenie zmeškania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania zákon nepripúšťa.

22.3. Pokiaľ išlo o žalobcami označený dôvod obnovy v podobe existencie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/8/2013, ako aj žalobcami označených správnych (a súdnych) rozhodnutí, dovolací súd poukazuje na závery Uznesenia Ústavného súdu SR z 10. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 285/2015 v zmysle ktorých „Ak dôvodom obnovy konania je rozhodnutie odvolacieho súdu, na vyhlásení ktorého sa účastník zúčastnil, tak subjektívny moment „dozvedenia sa“ o dôvode obnovy konania nastáva v momente vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Od tohto momentu sa počíta začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Podstatou subjektívnosti lehoty totiž je, že sa začiatok jej plynutia odvodzuje od subjektívneho momentu, t. j. od momentu, kedy subjekt, na ktorý sa právna norma viaže, subjektívne vnímal určitú skutočnosť vonkajšieho sveta. Zákonodarcu v znení právnej normy ani v prípade, že dôvodom obnovy konania je rozhodnutie, neviaže začiatok jej plynutia na moment nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré je dôvodom obnovy, na rozdiel od lehoty objektívnej, ktorú jednoznačne na moment právoplatnosti viaže“. Nakoľko žalobcovia (minimálne žalobkyňa 1/) v nimi označených konaniach boli ich účastníkmi, o existencii týchto rozhodnutí mali vedomosť ešte počas konania, ktorého povolania obnovy sa domáhali (ešte v roku 2021), keďže tieto boli vydané a im doručené skôr, než skončilo konanie, ktorého obnovy sa domáhali. Rovnako mali vedomosť aj o dôvodoch obnovy spočívajúcich v mozgnej prekážke rei iudicata, a v neaktuálnosti označenia nehnuteľností, čo vyplývalo z ich podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo dňa 25.01.2022. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania (vo vzťahu k uplatneným dôvodom obnovy) im tak uplynula ešte v roku 2022, tak ako konštatoval i odvolací súd.

22.4. Žaloba na obnovu konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži k tomu, aby mohol byť znovu prejednaný právoplatne skončený spor, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, pre ktoré pôvodné rozhodnutie o veci samej z hľadiska správnosti a úplnosti skutkových zistení a skutkových záverov nemôže obstáť. Obnova konania je teda právnym inštitútom, pomocou ktorého možno dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Objektívnou podmienkou prípustnosti návrhu na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt, ktoré Civilný sporový poriadok na podanie návrhu na obnovu konania predpisuje. Ide o kombináciu subjektívnej lehoty, t. j. takej, ktorej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom dozvedenia sa o dôvode obnovy konania, resp. subjektívnym momentom, od ktorého sa mohol dôvod obnovy konania uplatniť, a lehoty objektívnej, ktorej začiatok je stanovený právoplatnosťou napádaného rozhodnutia. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k totožnému záveru, že v súdnej veci žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, keďže nepreukázali splnenie objektívnej podmienky prípustnosti žaloby na obnovu konania, t. j. zachovanie zákonnej subjektívnej lehoty na podanie žaloby. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že zachovanie lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je povinná preukázať strana sporu, ktorá sa obnovy konania domáha a neunesenie dôkazného bremena má za následok procesný neúspech tejto strany. Subjekt uplatňujúci nový dôkaz musí jednoznačne preukázať, kedy sa o tomto dôkaze dozvedel. Svedčia o tom i náležitosti žaloby na obnovu konania (§ 406 CSP) medzi ktorými sú i tvrdenia o skutočnostiach preukazujúcich včasnosť podania žaloby. Inak, pri akceptovaní názoru dovolateľov, by bola zákonná lehota obsolentná/formálna a fakticky neaplikovateľná, t. j. strany sporu by túto zákonnú podmienku jednoducho obišli akýmkoľvek nepreukázaným tvrdením o okamihu získania relevantnej vedomosti, čo zároveň nekorešponduje charakteru obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Je teda nesprávna konštrukcia predstretá dovolateľmi a to, že súd musí preukázať, že žaloba bola oneskorená. Naopak, aplikovanej norme zodpovedá výklad, v zmysle ktorého žalobca, t. j. ten, čo tvrdí včasnosť žaloby na obnovu konania, musí túto včasnosť aj preukázať.

22.5. Ako už bolo uvedené vyššie, obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno

za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Věcná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

23. Najvyšší súd tiež pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 CSP a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobcovia ním vyjadrujú len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

23.1. Dovolanie totiž nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak v preskúmvanej veci dovolací súd takúto vadu nezistil.

23.2. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

24. V súvislosti s dovolacou námietkou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľov nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli svojvoľné. Z obsahu

preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

25. Z týchto dôvodov dovolací súd nepovažoval uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP za opodstatnený, a preto dovolanie odmietol, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné v zmysle § 447 písm. c) CSP.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP

26. Žalobcovia vyvodzovali prípustnosť dovolania i z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Podľa § 421 ods. 2 CSP, ktorý je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP osobitným ustanovením (lex specialis), ale dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. V ustanovení § 357 písm. c) CSP je uvedené uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

28. Prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania, je vzhľadom na uvedené vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. c) CSP.

29. Dovolací súd z uvedeného dôvodu procesne neprípustné dovolanie žalobcov (pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP) odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP. Vzhľadom na dôvody, so zreteľom na ktoré bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nemohol sa dovolací súd zaoberať námietkami žalobcov.

30. Nad rámec uvedeného dovolací súd navyše dodáva, že uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci (dovolanie podané podľa § 421 CSP), predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

30.1. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o existencii, resp. neexistencii subjektívnych práv a povinností subjektov konkrétneho právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou sponchybujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

30.2. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

30.3. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená

jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

30. 4. V danej veci potom dovolatelia pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP nepostupovali, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedli (nevymedzili) takú konkrétnu právnu otázku, na riešení ktorej by odvolací súd založil svoje rozhodnutie (de facto nevymedzili a neformulovali žiadnu dovolaciu otázku), neuviedli v čom sa riešenie takejto prípadnej právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe (písm. a) § 421 CSP), nevymedzili aká právna otázka nebola ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (písm. b) § 421 CSP), ani to, aká právna otázka (na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie) má byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c) § 421 CSP). Rovnako neuviedli, ako mala byť táto právna otázka riešená správne. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia potom nespĺňalo zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľov s právnymi (a najmä skutkovými) názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

31. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcov odmietol podľa § 447 písm. c/, f/ CSP ako dovolanie, ktoré smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP), aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP) a jednak ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP (pokiaľ išlo o dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP).

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) tak, že náhradu trov dovolacieho konania žalovaným nepriznal, lebo im preukázateľne v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (R 72/2018).

33. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.